

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/97/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120012476
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2120012476.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, E., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava voči rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 28.2.2023, sp. zn. 4T/84/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.1.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania Okresnej prokuratúry Trnava a obžalovaného A. B. z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 28.2.2023, sp. zn. 4T/84/2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), uznal obžalovaného A. B. (ďalej len „obžalovaný“) za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 19.10.2019 v čase okolo 20.00 hod. v chatovej osade F. nachádzajúcej sa v katastri mesta C. po vzájomnej slovnej hádke fyzicky napadol poškodenú G. H. tým spôsobom, že ju najmenej jedenkrát rukami minimálne sotil pred vstupnou brámkou jeho chaty, v dôsledku čoho poškodená minimálne silno dostúpila na pravú nohu a následne spadla na betónovú zem, čím poškodenej G. H. spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy, pomliaždenie mäkkých tkanív pravého lakťa, bez úrazových zmien na kostnom skelete, zlomeninu horného konca pravej holennej kosti - píšťaly, bez posunu kostných úlomkov, s dobou liečenia v trvaní 2-3 mesiace, a s obmedzením na obvyklom spôsobe života v trvaní 2 mesiace spočívajúcom v pohybe a chôdzi a vo vykonávaní manuálnej práci v stojí.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 37 písmeno h), § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 28 mesiacov. Poškodení G. H., Union zdravotná poisťovňa, a.s. a Sociálna poisťovňa boli s ich nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že skutok uvedený vo výroku rozsudku po jeho úprave oproti obžalobe sa stal a tento skutok spáchal obžalovaný, hoci tento spáchanie skutku popieral. Z vykonaných výsluchov bolo podľa okresného súdu nesporné, že poškodená G. H. (ďalej len „poškodená“) oslovila obžalovaného za účelom získania odobratých mačiek. Skutočnosť, že medzi obžalovaným a poškodenou došlo k obojstrannej hádke vyplýva z výsluchu svedka I., pričom poškodená popísala agresívnu hádku obžalovaného, ale de facto nepoprela, že išlo o obojstrannú hádku. Ak potom obžalovaný popísal, že mu prišla nadávať opitá poškodená a on tam stál a nechal si nadávať, resp. slušne s ňou rozprával napriek nadávkam, tento scenár je v rozpore so svedeckými výpoveďami. Pokiaľ

obžalovaný tvrdil, že poškodená bola pod vplyvom alkoholu, tu ide o domnienku, poškodená aj svedok I. popreli, že by pred cestou konzumovali alkohol. Ani požitie alkoholu obžalovaným pred skutkom sa nepreukázalo, avšak po skutku videl svedok I. aj poškodená obžalovaného konzumovať alkohol.

Zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že k zraneniu holennej kosti poškodenej došlo nie pádom na koleno, ale nekoordinovaným pádom dozadu alebo prudkým došliapnutím na postihnutú nohu. Ak obžalovaný vypovedal, že poškodená padla až potom ako on pustil bránku a otočil sa resp. išiel preč, tento záver vyvracajú výpovede poškodenej, ktorá hovorí o páde ako dôsledku úderu od obžalovaného, ako aj výpoveď svedka I., ktorý počul, že obžalovaný na poškodenú zakričal „chceš ešte jednu?“, čo svedčí v prospech výpovede poškodenej, že dostala facku. Okolnosť, či obžalovaný poškodenú udrel alebo sotil, nevedel ani znalec jednoznačne určiť, pričom mechanizmus následného pádu by bol logicky podobný. Okresný súd tak ustálil, že menej invazívne konanie obžalovaného by bolo sotenie poškodenej a nie jej udretie, preto do skutku uviedol, že poškodená v dôsledku minimálne sotenia spadla na zem, pričom v dôsledku pádu utrpela preukázané zranenia, čo bolo potvrdené znaleckým dokazovaním.

Pre naplnenie skutkovej podstaty prečinu výtržníctva mal okresný súd preukázané, že obžalovaný po hádke napadol poškodenú aj fyzicky a tým, že ju sotil, pričom si následným pádom spôsobila zranenia. Pádu poškodenej podľa okresného súdu nebolo možné pripísať úmyselné zavinenie obžalovaného, nakoľko z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že obžalovaný vyvinul takú silu, že by jeho cieľom bolo spôsobiť ujmu na zdraví poškodenej. Nič z vykonaných dôkazov nenaznačuje priamy či nepriamy úmysel obžalovaného spôsobiť ujmu na zdraví poškodenej, ktorý je predpokladom pre aplikáciu ustanovenia § 156 Trestného zákona, vrátane jeho kvalifikovaných skutkových podstát, preto okresný súd vzniknutý následok podradil pod nedbanlivostnú formu zavinenia. Tento záver podporuje aj fakt, že nie je možné vylúčiť aspoň zostatkovú formu intoxikácie alkoholom u poškodenej, vzhľadom na jej nelogické správanie, keďže išla riešiť situáciu s mačkami, napriek tomu, že o tejto situácii bola informovaná sms správou.

Okresný súd mal preukázané, že obžalovaný po oslovení poškodenou a pomerne krátkej hádke s ňou, chcel túto odradiť od ďalšej hádky minimálne jej odsotením, ak nie fackou, za účelom jej odchodu pred jeho chaty. Len tento záver korešponduje s výpoveďou poškodenej aj svedka I.. Svedok I. vypovedal tak, že počul len priebeh hádky, ktorú nevidel, ale uviedol, že obžalovaný poškodenej tykal, čo korešponduje s výpoveďou poškodenej. Hoci svedok I. je bývalým partnerom poškodenej jeho výpoveď neniesla známky manipulácie, pričom tento neuvádzal, že by hádku z diaľky videl, ale uvádzal len to čo z časti počul. Vierohodnosti výpovede obžalovaného podľa okresného súdu čiastočne ubral fakt, že obžalovaný sa rozhodol vypovedať až po vykonaní všetkých výsluchov, na čo má procesné právo, avšak v takomto prípade znáša procesné dôsledky, najmä vplyv na vierohodnosť jeho výpovede, ktorý ale súd nepreceňuje, tým skôr, že ide o výpoveď nie obsahovo odlišnú od tej, ktorú obžalovaný vykonal v prípravnom konaní. Obžalovaný však načrtnol nereálny (nie však bez ďalšieho vylúčený) scenár, ktorý bol ale vylúčený vykonaným dokazovaním, najmä výpoveďou svedkov.

Okresný súd uznal obžalovaného za vinného z nedbanlivostného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona vo forme nevedomej nedbanlivosti a z prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona vo forme priameho úmyslu, pričom do upravenej skutkovej vety doplnil aj špecifikáciu obmedzení poškodenej v riadnom spôsobe života.

Pri ukladaní trestu obžalovanému okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, a zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno h) Trestného zákona, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Obžalovanému prevažovali priťažujúce okolnosti preto sa prísnejšie trestná sadzba prečinu výtržníctva, ktorá je až tri roky, menila tak, že sa dolná hranica zvyšovala o jednu tretinu a okresný súd tak ukladal trest v sadzbe 12 mesiacov až 36 mesiacov. Obžalovanému bol uložený trest v dolnej polovici trestnej sadzby vo výmere 18 mesiacov vzhľadom na fakt, že u obžalovaného ide o osobu majetkovo a rodinne ukotvenú, u ktorej je predpoklad, že už samotná hrozba premeny podmieneného trestu na nepodmienený, bude plniť prevýchočný účel. Obžalovanému bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienenčne odložený na skúšobnú dobu 28 mesiacov, počas ktorej bude sledované vedenie riadneho života jeho osobou.

Okresný súd poškodených odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko z vykonaného dokazovania nemal za jednoznačne preukázané, že škoda bola zavinená len obžalovaným a nemohla byť aj spoluzavinená prípadnou predošlou konzumáciou alkoholu na strane poškodenej. V tomto smere teda súd vidí potrebu vykonania ďalšieho dokazovania, pričom ani potenciálne spoluzavinenie poškodenej logicky nevylučuje zodpovednosť za trestný čin, výrok o náhrade škody by však v tomto smere nebol v danej procesnej etape dostatočne odôvodnený.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní si prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) ponechal lehotu na podanie odvolania a obžalovaný podal odvolanie voči výroku o vine aj treste.

Prokurátor podaním doručeným okresnému súdu dňa 2.3.2023 podal odvolanie do výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu dňa 18.4.2023. Prokurátor mal za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenú ujmu na zdraví, pričom ťažší následok mohol byť spôsobený z nedbanlivosti. Prokurátor žiadal uznať obžalovaného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 3 písmeno c) Trestného zákona v zmysle obžaloby. Na rozdiel od súdu je prokurátor toho názoru, že obžalovaný konal minimálne v nepriamom úmysle, pričom z nedbanlivosti bola poškodenej spôsobená ťažká ujma na zdraví. Ak by bolo možné akceptovať záver súdu, že konanie obžalovaného bolo iba vo forme sotenia, potom je nutné zohľadniť aj ostatné okolnosti skutku, najmä miesto spáchania, kde vychádzajúc z tvrdenia obhajoby išlo o rizikový terén, ktorý je asi 3 metrovým svahom, kde sa nachádza liaty betón. Obžalovaný musel byť minimálne uzrozumený, že následkom sotenia môže poškodená dopadnúť na tvrdý povrch, pričom sám obžalovaný uviedol, že poškodená sa musela skotúľať a udrieť sa. Obžalovaný vedel, že môže dôjsť k ujme na zdraví poškodenej a s prípadným následkom bol uzrozumený, čo napĺňa nepriamy úmysel, pričom medzi konaním obžalovaného a ujmu na zdraví poškodenej je príčinná súvislosť. Pokiaľ by poškodená nebola sotená, nedošlo by k jej následnému pádu strmým svahom na betón. Prokurátor navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom obhajcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 15.3.2023, v ktorom uviedol, že rozsudok považuje za chybný, nezákonný, nesprávny, nepreskúmateľný a nezrozumiteľný. Na základe vykonaného dokazovania súd nesprávne dospel k záveru o vine. Naďalej zostali pochybnosti o tom, že sa obžalovaný dopustil skutku, a prokurátor neunesol dôkazné bremeno. Obžaloba je naďalej bez základu, čo i len v nepriamych dôkazoch.

Obžalovaný doplnil odôvodnenie odvolania prostredníctvom obhajcu podaním doručeným Krajskému súdu v Trnave dňa 26.10.2023, v ktorom zopakoval namietané skutočnosti v odvolaní a doplnil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je založené na domnienkach o priebehu skutkového deja. Súd nekriticky prevzal verziu priebehu udalosti ako ju podala poškodená, u ktorej sú pochybnosti o jej nezaujatosti voči obžalovanému vzhľadom na konflikt poškodenej s dcérou obžalovaného. Dá sa predpokladať, že poškodená bola pod vplyvom alkoholu. Samotný znalec nevytlúčil vznik zranenia poškodenej spôsobom ako opísal obžalovaný. To, že k zraneniu poškodenej došlo nekoordinovaným pádom dozadu alebo prudkým došliapnutím na postihnutú nohu nevyklučuje, že tieto zranenia si spôsobila poškodená sama. Znalec nepotvrdil sotenie, dokonca znalec uviedol, že či došlo k soteniu zavinením inej osoby alebo nie sa nedá z medicínskeho hľadiska rozlíšiť. Znalec tiež spochybnil verziu poškodenej, že spadla na koleno, nakoľko zranenie poškodenej nevzniklo pádom na koleno. Pri nepreukázanom sotení, toto malo byť vyhodnocované v prospech obžalovaného. Z výsluchu znalca sa dá usúdiť, že samotné pomliaždenie tváre poškodenej po údajnej facke, bolo založené na subjektívnom pociťovaní, nakoľko v objektívnom náleze nebola popísaná diagnóza, a to pomliaždenie tváre poškodenej. U svedka I. ako zrejme bývalého partnera poškodenej bolo potrebné vyhodnotiť jeho výpoveď podľa toho aký má vzťah k obžalovanému, poškodenej a prejednávanej veci a ako dokázal vnímať udalosti. Obžalovaný logicky a konzistentne popísal vznik zranenia poškodenej. Z dokazovania bol preukázaný aj terén, ktorý mohol byť rozhodujúcou príčinou pádu, či prudkého došliapnutia, keď si poškodená zranenia spôsobila sama. Súd sa aspektom vplyvu terénu, ako možnej primárnej príčiny vzniku zranení poškodenej nezaoberal. Vzhľadom na nelogické správanie poškodenej sa skôr dalo usudzovať na kombináciu intoxikácie poškodenej a nepriaznivý terén. Výpoveď poškodenej dostatočne nepodporujú ďalšie vo veci vykonané dôkazy. Ak má byť výpoveď poškodenej jediný dôkaz, musí byť jasný, zrozumiteľný, presvedčivý a nesmie byť spochybnený, či vyvrátený. Okresný súd bez ďalšieho hodnotil scenár obžalovaného ako nereálny. Obžalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Za účelom prejednávania odvolania obžalovaného nariadil Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) termín verejného zasadnutia na 9.1.2024, na ktorý sa dostavili prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava a obhajca obžalovaného. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného, ktorému bolo upovedomenie o termíne verejného zasadnutia riadne doručené a svoju neúčast' aj ospravedlnil

a požiadal o konanie v jeho neprítomnosti. Verejné zasadnutie sa konalo aj v neprítomnosti poškodenej, ktorej bolo upovedomenie riadne doručené.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie z dôvodov uvedených v písomnom odvolaní prokurátora. Obhajca sa v celom rozsahu pridržiaval podaných odvolaní obžalovaným a žiadal ich odvolaniu vyhovieť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podali prokurátor aj obžalovaný ako oprávnené osoby, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli a urobili tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora ani obžalovaného nie sú dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a zhodnotil všetky dôkazy realizované na hlavnom pojednávaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne okresný súd všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciiach § 2 odsek 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 odsek 1 Trestného poriadku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku okresného súdu. Z tohto dôvodu si skutkové závery okresného súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

V posudzovanom prípade aj podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie jednoznačne preukazuje, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Ku kľúčovej odvolacej námietke obžalovaného, že výpoveď poškodenej nie je podporená inými dôkazmi a dá sa predpokladať, že poškodená bola pod vplyvom alkoholu, krajský súd uvádza, že požitie alkoholu poškodenou pred skutkom nebolo preukázané, pričom len predpoklad, že poškodená mohla byť pod vplyvom alkoholu nestačí na prijatie záveru o intoxikácii alkoholom poškodenej v čase skutku. Poškodená poprela, že by pred skutkom konzumovala alkohol, pričom bezprostredne po skutku jej pomáhala svedkyňa A. J., ktorú poškodená privolala telefonicky, nakoľko sa nevedela postaviť, a svedkyňa nepotvrdila, že by sa jej poškodená v tom čase javila napitá. Následne bola poškodená prevezená sanitkou do nemocnice a ani z lekárskej správy nevyplýva, že by poškodená bola pod vplyvom alkoholu. Okolnosť, že poškodená zvykla na chate konzumovať alkohol, nepreukazuje, že v čase skutku bola pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný tvrdil, že poškodená sa zdržala bránky a klepalo ju ako bola opitá, avšak takáto miera opitosti poškodenej z ničoho nevyplýva. Naopak poškodená uviedla, že sa jej obžalovaný pri komunikácii javil ako opitý, sám jej uviedol, že si prišiel na chatu vypiť a po skutku ho videla štrngáť si dvomi pohárkami sám so sebou. Obžalovaný aj priznal, že vtedy vypil dve pívá.

Výpoveď poškodenej nie je jediným dôkazom v danej veci. Svedok I., v tom čase priateľ poškodenej, ktorý s ňou prišiel na chatu, videl začiatok hádky poškodenej s obžalovaným ohľadom jej mačiek, ktoré mal obžalovaný, resp. jeho dcéra zobrať, a keďže hádku pri bráne do obžalovaného chaty nechcel sledovať, odišiel na ich chatu, čo je asi 100 metrov, avšak časť pokračujúcej hádky počul, aj to, ako sa poškodená ohradila voči obžalovanému, že kedy si potykali, potom počul ako obžalovaný kričí „chceš ešte jednu“, počul aj niečo ako lusknutie, ale nevie, či to bola bránka alebo úder. Potom počul veľký výkrik, preto išiel k chate obžalovaného, kde obžalovaný bol vonku z chaty, svedkovi ukázal prstom na poškodenú a povedal mu „tam si zober tú kurvu“. Svedok I. potom zavolať políciu a na miesto prišla aj svedkyňa J., ktorej poškodená ihneď povedala, že ju obžalovaný sotil a spadla, čo svedkyňa výpoveďou potvrdila. Napadnutie cudzím mužom, dve facky a sotenie poškodená uviedla aj pri lekárskom ošetrení v nemocnici, keď ju tam priviezla sanitka. Z uvedeného je zrejmé, že výpoveď poškodenej korešponduje s výpoveďou svedka I., ohľadom toho čo spočiatku videl a potom priebeh samotného incidentu počul, pričom výpoveď svedka bolo možné vyhodnotiť ako vierohodnú bez snahy nekriticky preberať verziu poškodenej. Sám svedok I. uviedol, že počul zvuk ako keby niekto dostal facku, ale nie je si istý, avšak potom počul ako obžalovaný zakričal „chceš ešte jednu?“. Okrem toho poškodená bezprostredne po skutku uviedla aj svedkyňu J. aj lekárovi v nemocnici, že ju obžalovaný sotil.

Výpoveď obžalovaného o priebehu skutku zhodnotil okresný súd ako nereálny scenár. Krajský súd k tomu dodáva, že vo výpovedi obžalovaného sú zásadné nezrovnalosti. Na jednej strane uviedol, že od poškodenej, ktorá sa držala bránky a hádzalo ju dozadu, bol asi meter, avšak súčasne uviedol, že keď bránku pustil, tak sa táto musela otvoriť a poškodená musela spadnúť, skotúľať sa a udrieť, kedy už bol otočený chrbtom a asi 30 metrov od poškodenej. Takýto priebeh skutku je nereálny, nakoľko ak by obžalovaný držal bránku, nemohol byť od poškodenej meter, keďže aj ona sa mala držať bránky, a taktiež nemohol byť po pustení bránky, kedy mala poškodená sama spadnúť od nej už 30 metrov.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na znalecký posudok k zraneniam poškodenej a výsluch znalca, tak treba uviesť, že znalec jednoznačne uviedol, že najzávažnejšie zranenie poškodenej, a to zlomenina horného konca pravej holennej kosti – píšťaly vznikla nepriamym mechanizmom, a to pádom alebo ťažkým našliapnutím na pravú nohu na tvrdú podložku zem, pričom pôsobením sily dlhej osy predkolenia došlo k tlaku na rozšírenú časť hornej časti holennej kosti a odlomeniu tých rozšírených častí. Pokiaľ obžalovaný namietal, že znalec nepotvrdil sotenie, tak tento to nevedel z medicínskeho hľadiska ani potvrdiť ani vylúčiť, keďže k zraneniam neprišlo priamym mechanizmom v dôsledku sotenía. Znalec taktiež nespochybnil verziu poškodenej, že spadla na koleno, ako na to poukazuje obžalovaný, znalec len uviedol, že je vylúčené, že by zlomenina, ktorú utrpela poškodená, vznikla pádom na koleno, avšak poškodená to tak mohla pociťovať. Znalec rovnako nevylúčil pomliaždenie mäkkých tkanív tváre poškodenej, nakoľko tieto boli v lekárskej správe uvedené, aj keď objektívny nález zranenia tam nebol.

Obžalovaný taktiež poukázal na vplyv terénu, ako primárnej príčiny vzniku zranení poškodenej, čím sa podľa obžalovaného okresný súd nezaoberal. Aj prokurátor v podanom odvolaní poukázal na strmý terén

za bránkou k chate obžalovaného ako na okolnosť, s ktorou bol obžalovaný uzročený, že v prípade pádu poškodenej z 3 metrového svahu môže poškodenej vzniknúť ujma na zdraví.

V prvom rade treba poukázať na skutočnosť, že na mieste skutku nebola vykonaná ohliadka miesta činu, čiže nie je objektívne zadokumentované o aký terén ide, pričom každý z vypočutých tento terén opisali inak. Obžalovaný uviedol, že pod bránou k jeho chate je asi 3 metrový svah – tráva a potom je cesta a je tam nejaký betón. Poškodenej uviedla, že spadla na betónový briežok pred bránkou. Svedok I. uviedol, že pred bránou do chaty je betónový nájazd so sklonom minimálne 30 stupňov. Svedkyňa J. uviedla, že za bránkou k chate obžalovaného je briežok so sklonom 45 až 50 stupňov. Bez objektívne zadokumentovaného terénu nemožno prisvedčiť námietke prokurátora, že obžalovaný ohľadom na rizikový terén a sotenie poškodenej vedel, že jej spôsobí ujmu na zdraví a pre takýto prípad s tým bol uzročený, pričom ťažkú ujmu na zdraví ako ťažší následok mohol obžalovaný zaviniť z neobstaranosti.

Krajský súd sa stotožňuje s právnym posúdením skutku okresným súdom v napadnutom rozsudku, že obžalovaný svojím konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu výtržníctva, keďže poškodenej fyzicky napadol tak, že ju sotil, a to na mieste verejnosti prístupnom pred bránou jeho chaty. Taktiež sa stotožňuje s konštatovaním okresného súdu, že nebolo preukázané, že by obžalovaný sotením úmyselne chcel spôsobiť ujmu na zdraví poškodenej, alebo že by vedel, že svojím konaním jej môže ujmu na zdraví spôsobiť, a pre prípad, že ju spôsobí, bol s tým uzročený. Sama poškodenej neuvádzala, že by išlo o prudké sotenie. Úmyselné zavinenie vo vzťahu k ujme na zdraví pri sotení bez vyvinutia väčšej sily nebolo možné v danom prípade vyvodiť z vykonaného dokazovania. Okresný súd mal však za preukázané, že obžalovaný nevedel, že sotením môže poškodenej spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, hoci vzhľadom na okolnosti ako bol terén pred bránou a na svoje osobné pomery to vedieť mal a mohol. Konanie obžalovaného tak bolo správne kvalifikované ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona, keďže obžalovaný poškodenej z neobstaranosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví.

Okresný súd v napadnutom rozsudku opomenul vyhodnotiť, či vyvedeniu trestnej zodpovednosti obžalovaného, ktorý spáchal dva prečiny v jednočinnom súbehu, nebráni tzv. materiálny korektív, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 odsek 2 Trestného zákona, a podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatelia je jeho závažnosť nepatrná.

Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 odsek 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

S ohľadom na spôsob vykonania činu, kedy obžalovaný v priebehu hádky sotil do poškodenej, ktorá stála pred jeho bránou, jeho následky, kedy poškodenej utrpela ťažkú ujmu na zdraví, ako aj okolnosti skutku, kedy predmetom hádky boli mačky poškodenej, mieru zavinenia, kedy sa obžalovaný dopustil výtržníctva vo forme priameho úmyslu a ťažkej ujmy na zdraví vo forme nevedomej neobstaranosti, bolo potrebné vyhodnotiť, že miera závažnosti činu bola vyššia ako nepatrná.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tak krajský súd s postupom okresného súdu, keď u obžalovaného nezistil poľahčujúcu okolnosť a zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, a to z dôvodu spáchania dvoch trestných činov, a obžalovanému ukladal trest podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona ako prísnejšie trestného činu v spojení s § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, súhlasí.

Okresný súd však opomenul vo výroku o treste aj v odôvodnení napadnutého rozsudku uviesť, že obžalovanému je ukladaný úhrnný trest podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona, keďže súd odsudzoval obžalovaného za dva trestné činy, pričom trest mu ukladá podľa najprísnejšieho trestného činu, ktorým je v danom prípade prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona so sadzou až 3 roky, avšak dolná hranica je v danom prípade 6 mesiacov, keďže pri prečine ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona je sadzba 6 mesiacov až 2 roky. Obžalovanému tak mal byť ukladaný trest v sadzbe 16 mesiacov až 36 mesiacov s poukazom na § 38 odsek 4 Trestného zákona, keďže dolná hranica 6 mesiacov sa zvyšovala o jednu tretinu. Uložený trest vo výmere 18 mesiacov je tak tesne nad dolnou hranicou trestnej sadzby a krajský súd ho považuje za primeraný.

Krajský súd výrok o treste v napadnutom rozsudku nemenil, nakoľko prokurátor v podanom odvolaní vôbec nenamietal neuloženie úhrnného trestu podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona a na odvolanie obžalovaného tento výrok v neprospech obžalovaného nemohol zmeniť.

Obžalovanému bolo možné uložený trest odňatia slobody podmiennečne odložiť na skúšobnú dobu, keďže predchádzajúce štyri odsúdenia má zahľadené, pričom posledné odsúdenie za inú trestnú činnosť má z roku 2013, od kedy sa obžalovaný inej trestnej činnosti nedopustil, je zamestnaný a na ochranu spoločnosti a jeho nápravu nie je výkon trestu nevyhnutný. Aj výmera skúšobnej doby okresným súdom, a to 28 mesiacov je primeraná.

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov vo vzťahu k výroku o vine a treste obžalovaného krajský súd dospel k záveru, že odvolania prokurátora ani obžalovaného nie sú dôvodné, preto postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolania prokurátora aj obžalovaného zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 odsek 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.